

ஈரமாமுனிவர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி.

ஐந்தாமுணர்த்துதல்.

பாவத்தினதிசுக்கிர பரி காரம் காண்பிக்கின்றது.

எந்த மிருகசெந்தென்கிறார் தன் சீவனுக்கு வினையமானதை வி லக்கவும் உபாயமானதைத் தேடவும் அறியும். மனிதன் மாத்தி ரம் தன் ஆத்மத்துக்கு நாசமாய் இருக்கிற பாவத்தை அகற் றவும் நன்மையாயிருக்கிற புண்ணியத்தைத் தேடவும் அறிந்தும் அறியாதவனாய்த் திரிகிறார். அதனூற் சாலோமோன் என்கிற கல்வி மான் எனும்பைப் பார்த்துப் புத்தி படியுங்கொன்று சொன்னார். அதேதென்றால், அது மாரியிலே தின்னவேண்டியதைக் கோடையிலே சுறுசுறுப்போடு தேடி சிலத்துக்குள்ளே கோட்டை கட்டியு வைக்குமே. அம்மட்டுப் புத்தி மனிதருக்கில்லாமல் அநீனகம் அ பத்த நினைவுகளை நினைக்கிறார்கள். அதேதென்றால், சிலபேர் பாவத்தை விடுகிறதற்கு இன்னு நாளுண்டு. புண்ணியத்தைப் பின்பு செய்துகொள்ளலாமென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நினைவு எத்தனை அபத்தமென்றொருவருமறியவில்லை. ஒருவன் தூ அ வருஷம் சீவத்திருந்தாலும் போன நாட்களிலே ஒரு நாடென் றிலும் அவன் கையிலுண்டோ? இனிமேலிருக்கப்போகிற வயதிலே ஒரு நாழிகைகள் கிலும் அவன் கையிலுண்டா? அதவறியலையே. இப் போதிருக்கிற நாழிகைமாத்திரம் தன்னுடையநாம் அதிலே துஞ்செ ய்யலாமல்லாதே அதற்குமுன்பின் னுண்டான நாட்களும் நாழிகைகளும் அவனுடையவல்ல. சருவேசுரனுடைய சித்தத்திலிருக்கிறதினூ ற் கொடுத்தரனுண்டு கொடாவிட்டாவல்ல. ஆதலாற் றன் கையில லாத நாட்களிலே புண்ணியஞ் செய்வென் பாவம் விடுவேனென் னு நினைக்கிற நினைவு எவ்வண்ணமோவென்றால், ஒருவன் தான் கொ ள்ளாத காணியிலே தானியம் விரைத்துக் கோட்டைகட்டுவேனெ ன் ஆந் தனக்கில்லாத சம்பாண் கப்பல்களிலே வியாபாரங்களைப் பண்ணித் திரவியங்களைக் கூட்டுவேனென்றும் நம்பித் தன்கையிலே இருக்கிற உடைமை தவசுடெல்லாம் வீணிலே செவவழித்தாலெத்த னை மூடாவானே அப்படியே சருவேசுரன் கையில் இருக்கிற ஆ யுசை உனக்குக் கொடாமலிருக்க அதிலே புண்ணியஞ் செய்யலா மென்று நம்பி இப்போதன் கையிலே இருக்கிற நேரத்தை வீணி லே போக்கிற அப்படியே மூடாவாயென்கிறதற்குச் சந்தேக மில்லைபின்னை என்கிறநினைவினூற் கையுமெய்யுமாய்ச் சம்பவத்ததை ப்பார்.

அந்நிகழ்வென்றவன் தேபென்ற நகரியை நிஷரேமாய் ஆண்டிரு க்கையில், அந்தப் பட்டினத்தார் அவனைச் சதியாய்ச் கொல்ல உசாவுதல் பண்ணிவலித்திலே அந்த உசாவுதலை அவனுடைய கிணேகிதன் ஒருவன் அறிந்து இரகசியமாய் அவனுக்குக் கடதாகியி ல்எழுதி அனுப்பினான். அவன் கடதாகி வந்ததைக்கேட்டும் வினயா ட்டுப் பராக்காயிருந்ததினால் நான வாகித்துப் பார்த்துக்கொண்டு வலைக்கச் சொல்லி இளைப்பாறப்போனவலித்திலே அன்றுதானே சதிகாரர் வந்து உடனே அவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள். இப் படியே அவன் சீவன் போகிறதற்கு எத்தனை நேரஞ் சென்றது? கட தாகி வந்தவுடனே வாகித்துப் பாராமல் ஒரு நேரம் பராக்காய் இருந்ததினால்வலி கொட்டுப்போனான். ஆனால் அவன் பட்ட சதியின் கடதாகி இப்பொழுது உனக்கு வந்திருக்கிறதென்று நினைத் துக்கொண்டார். பாவமென்ற சதிகாரன் உனது நெஞ்சைப் பிடித்தி ருக்கிறதினூற் கொல்ல நேரஞ் செல்லாதா. இப்பொழுதுதான் வா கித்துப் பார்ப்பாயோ? நாளைப் பின்னையென்றிருப்பாயோ? ஆத்து மம் வேண்டுமென்றால் நாளைப் பின்னையென்றும் வருகிற மாத த்திலே வருகிற வருஷத்திலே என்றுஞ் சொல்லி அவனைப்போலே அபத்தமாய்க் கொடுப்போகாமல் இப்போதுதானே சதி வாச கத்தைப் பார்த்துப் பாவச்சதிகாரனை விலக்கப்போட்டு உன் ஆ த்துமத்தைக் காக்கக்கடவாய்.

இன்னுஞ் சிலபேர் நினைக்கிற அபத்த நினைவாவது சாகிற வே னையிலே பாவத்தின் கடன்களைத் தீர்த்துப்பரலோகத்துக்குப்போ க ஆயத்தம் பண்ணலாமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிப் பட்ட நினைவாற் பெரிய அபத்தமும் புத்தி மோசமும் பண்ணுகிற

ார்கள். ஏனென்றால், மறு தேசத்துக்கு வியாபாரங் கொண்டுபோக இருக்கிறவன் கப்பற் பாயெடுக்கிற வேனையிலே சரக்குத் தேடி ஏற்றுவேனென்கிறதென்றோ? இராசாலினுடைய கல்யாணத்துக் கு அழைக்கப்பட்டவன் கல்யாணமண்ணுகிற அன் னுதானே ப ருத்தி விதைத்துப் புடைவை செய்து சுட்டை தைத்துப்போடுவே னென்கிறதென்றோ? படைக்குப் போகிறவன் மாற்றன் வந்தெதி ர்த்த நேரத்திலே சிலம்பம் படிப்பெனென்றிருக்கிறதென்றோ? இ ப்படிப்பட்டவர்களைப் பார்த்துப் புத்தியீனன் ஆர். நீ அல்லாதே வேறொருவருமில்லை, ஏனென்றால் நீ புண்ணியமென்கிற சரக்கைப் ப ரலோகத்துக்கேற்றவும் மோட்சகல்யாணத்துக்குப் போகத் தே வ கருணைப் பிரசாதமென்கிற உடுப்பை உடுக்கவும் வேண்டியிருக் கையால் அவற்றை இப்போது தேடாமல் உலகத்தை விட்டுப் பு ரப்புகிறவேனையிலே தேடுவேனென்றும் அப்படிப்பட்ட வேண யிற் பசாட்சோடே போர்பொர வேண்டிய தரும் வீரியங்களுக்குப் போர்ப்பழகாமல் அப்போது செய்வேனென்றும் இருப்பதைப் பார்த்துப் புத்திகேடே? இடது புறஞ் சாய்ந்திருக்கிற மரம் வெ ட்டுகிறபோது இடது தரமாய் விழுமல்லாமல் வலது புறமாய் வி ட்கக் கண்டென்றோ? அதில்லையே.

கோவியாத்தென்கிற இராட்சதன் தாவ்தோடு போருக்கு வந் தெதிர்த்த இடத்திலே தாவீது தன் கவலை எறிந்த கல்லு அவன் நெறியிலே பட்டுக் குப்புற விழுந்தானென்று சொல்லி இருக்கின் றதே. நெறியிற் பட்டலிடத்திலே மல்லாக்கல்லுமாமற் குப்புற வி ழுந்ததே தன்னுமல்லாக்க விழுந்தவனுடைய கண் ஆகாசத்தைப் பார்த்திருக்கும். அவன் சீவனோடுருக்கும் போது ஒருக்காலும் வானத்தைப் பார்த்து நடவாததனால் சாகிற வேனையிலே வானத் தை நோக்கச் சருவேசுரனுக்குச் சித்தமில்லை. அப்படியே அவனு க்கும் விழுந்து கொடாகோடி பால்களுக்குக் கிடையாதது உன க்குக் கிடங்குமென்றிருக்கிறது அபத்தமல்லவோ? ஒருவரிருவரு க்குப் புதுபையாகச் சருவேசுரன் செய்த நன்மை உனக்குச் செ ய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறது உதாரமல்லவோ? இந்த உதாரங் களால் ஏன் கெட்டுப்போகிறது.

இந்த நினைவு ஆகாததினால் இன்னஞ் சிலபேர் நல்ல நினைவாய் நினைக்கிற அபத்தமாவது சருவேசுரனுக்கு அளவில்லாத இரக்க முண்டு. அவர் தாம் படைத்த ஆத்மங்களை எப்படியும் இரட்சி ப்பாரலலாதே நரகத்திலே தன்மமாட்டாரென்று சொல்லித் தங்க ள் பாவ நடக்கைகளை விடாமலிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நினை வு நினைக்கிறவர்கள் எப்படிப்பட்டபுத்திகேடு பண்ணுகிறார்களோ வென்றால் தன் தகப்பன் திரவியவானென்று உடுக்கக்கூறாதேடா மல் நிருவாணத்தோடே திரிகிறவனைப் போலவும் ஊற்றறுத்துடெ ன்று தண்ணீர் எடுத்துக் குடியாமல் இளைத்துத் திரிகிறவன் போ லவும் பரிசாரி உண்டென்று தன் கை கால் முடக்கக்கொண்டு திரி கிறவன் போலவுமாம்.

அப்படியே மூடத்தனமாய் இரக்க கேடுகளைத் தனக்குப்பண்ணு கிறதும் மல்லாமற் சருவேசுரன் மேற் பண்ணுகிற துஷ்டாட்டம் எ ப்படியோவென்றால் அவருடைய இரக்கத்தைப் பார்த்து அதிக பாலஞ் செய்கிறவன் அவர் இரக்கமுள்ளவரானதினால் அவர் மேற் கல்லெறிகிறது போலவும் ஏன் இரக்கம் பண்ணுகிறீரென்று உட்கு கிணேகிணை பண்ணுகிறது போலவுமாம். அதிலுமின்னன் கொடி ய நினைவாவதுபூதர் ஆண்டவரைத் தானிலே கட்டிக்கொசயால்அ டிக்கிற அடிக்கை அவர் மகா பொறுதையோடே பொறுக்கிறதைக் கண்டு இன்னமும் அடிஅடியென்று சொல்லுகிறதே போலக் கொ டுமையாம்.

ஐயோ! பாவ, இப்படிப்பட்ட துரோகத்தைப் பண்ணலாமோ? ச ர்வேசுரனுடைய நன்மைத்தனத்தைக் கண்டு நீ அதிக நல்லவனாக வேண்டியிருக்கையால் அதிக துஷ்டனாவாயோ? அதிக மழை பெ ய்கிறவிடத்திலே உன் மனது காயந்து கட்டியாய்ப்போகிறதென் ன்? ஏனிப்படிப்பட்ட துஷ்டாட்டத்தைப் பண்ணுகிறது? ஒரு நா ன் இரு நாள் நாலு தரம் பந்துத்தரம் ஆக்கினைப்பண்ணும் பொறு த்ததினால் எப்போதும் பொறுப்பாரென்று பயமில்லாமலிருக்கிற யோ? தகப்பன் சொற் கேளாத பின்னையே அவன் பராமரியாமல்

விடுகிறது அதிக முனிவல்லாதே நம்மையென்று நினைத்தால் மூடத்தனமல்ல. தூண்டலை விழுங்கின மச்சத்தை உடனே இழுத்தெட்டாமல் இனக்கரு கொடுத்ததினால் அது சந்தோஷமாய் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறது அதினுடைய புத்தியினமாம். உன்னுடைய பாவத்துக்கு உடனே ஆக்கினை பண்ணுமற் பொறுத்ததினால் நீ பயமில்லாமல் இருக்கிறது உன்னுடைய மதிசேகரம். இதனால் வருகிற அபத்தத்தைப் பார்.

வலரியவென்கிற தேசத்திலே ஒரு மனிதன் ஆலேலாயத்திருநாள்லே ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு ஞானத் தகப்பனாயிருந்தான். ஞானஸ்நானம் பெற்றதில் பின் அவனைப் படிப்பிக்கவேண்டுமென்று தன் வீட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பாவத்திலே விழுந்தான். அத்தினால் ஞாயிற்றுக்கிழமை கோயிலுக்குப் போவால் சருவேசுரன் ஆக்கினையிடுவாரென்று பயப்பட்டிருந்தாலும் அன்று ஒரு பொல்லாப்புந் தனக்குச் சம்பவியாததினால் மறுநாட் பயமில்லாமற் கோவிலுக்குப் போய்ப் பாவ உச்சாடணம்பண்ணாமல் வந்தான். அதின்பின் ஆறுநாட் போகும் தினையும் ஒரு ஆக்கினையும் வாராததைக் கண்டு சந்தோஷமாய்ப் பாவத்தின் மேலே ஒரு கவலையுமில்லாமற் றிரிகிற போது ஏழாம் நாளிலே சமதியாயிடி விழுந்தது போலே சருவேசுரனுடைய தீர்வை வந்து செய்து விழுந்தான். இதல்லாமல் அவனுடைய பாவத்துக்காக நரகத்திலே பற்றின நெருப்பைப் பூலாகவ் காணத்தக்கதாக அவனைப் புதைத்த குழியில் இருந்து தீக்கடர் குமிழி குமிழியாய்ப் புறப்பட எல்லாருக்கும் பயங்கரமாய்ந்து. இப்படியே அனேக நாளைக்கட்டின மழை ஒருமிக்கப் பலனாய்ப் பெய்கிறது போல எத்தனை நாட் சருவேசுரன் பாவவாளைப் பொறுத்துத்திருப்பாயோ அத்தனைக்குக் கடினமாய் அக்கினி மழை பெய்விப்பரென்று காண்பிக்கச் செய்தார். பாவியானவனே இதைக் கண்டிப்பினமும் பயமில்லாமலிருப்பாயோ? சருவேசுரனுக்கு இரக்கமுண்டென்று உன் அபத்த நடக்கையை விடாமற் பிண்ணாளை என்றும் வருகிற மாதத்தில் வருகிற வருஷத்திலென்றும் சாகிற வேளையிலென்றும் இருப்பாயோ? இப்படிப்பட்ட மூடத்தனத்தைப் பண்ணவேண்டாம். புத்தியென்கிற வெளிச்சம் கையிலிருக்க நரகத்திலே விழவேண்டாம். பாவமயக்கத்தை விட்டுக் கண்ணிறந்து செய்த பாவத்துக்கு விதனப்பட்டுப் பார்த்தித்துக்கொள்.

தயாதிக மனஸ்தாபஞ் சொல்லவும்.
ஐத்தாமுணர் த்துதல் முற்றுப் பெற்றது.

குறள். கூ. அத்தகாரம்.

விருந்தோம்பல்.—On Hospitality.

அ. இனைத் துணைத்தென்பதொன்றில்லைவிருந்தின றுணைத்துணைவேள் விப்பயன்.

பு. விருந்தோம்பலாகிய யாகத்தின் பிரயோசனமானது இத்தன்மையளவையுடையது என்று சொல்லக்கிடந்தது ஒன்றுமில்லை அந்த விருந்தின குணத்தகுதி அளவே அளவு, எ—று.

The advantages of benevolence cannot be measured: the measure (of the virtue) of the guests entertained is the only measure. **Drew.**

அ. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றோமென்பர்

விருந்தோம்பிவேள் விதலைப்படாஅதார்.

பு. நிலையல்லாப் பொருள்களை வருந்திக் காத்தும் இப்பொழுது அவற்றை இழந்து போய் நிராதரவானோம், என்று புலம்புவார் அந்தப் பொருள்களாலே விருந்தினரைப் பாதுகாத்து அந்த உபகாரத்தின் பிரயோசனத்தைப் பொருந்தாதவர், எ—று.

Those who have taken no part in the benevolence of hospitality shall (at length lament) saying "we have laboured and laid up wealth and are now without support."

Drew.

பேரின்பக்காதல்.—மனஸ்தாபம்.

என்னைப் படைத்தவனே யேக பரஞ்சோதி நின்னைத் தரையிவந்த நிட்டேருச்செய்தவரார். செய்யாதபாவமெல்லாஞ் செய்தடியேனிக்கிருக்க வையாநீரிந்த வருங்கொலைக்குளாவானேன். வேண்டியனைப்பேய்க்கடிமடை மீளாச்சினைமீட்க ஆண்டவனேநீநீவ் கடிமடைப்படுவானேன். வண்ணிலரிய வெகுமானாடைய மண்ணிலும்க்கிந்த வவமானம்வருவானேன். பற்றாய் அவமதியேன் பாசவினைக்கட்டறுக்க கற்றுணியையாநீர் கட்டுண்டு நிர்பானேன் பாவியடியேன்சுமக்கும் பால்சுகமையிற்சுக்கத் தேவரிநீந்தச் சிதுவை சுமப்பானேன். பண்ணுகின்றபாவப் பகையென்னுயிர்பிழைக்க மண்ணுல்கனீர்தான் மரணமடைவானேன். ஆனாலும்பாவியென யாவென்றேயையாநீர் தானேமனம்பொருந்திச் சும்மதித்துக்கொண்டீரே.

பஞ்சதந்திரங்கதை.

வந்தவாணி அல்லது பேறழவு.

(Continued from page 30.)

ஒரு மரத்தின் மேற் கூடுகட்டி அதில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற இரண்டு தூக்கனாய் குருவி ஆலங்கட்டியுடைய கூடப் பெருமழை பெய்கையிற் குளரினிலே நளிர்மிடத்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொண்டொரு மரத்தடியிலொதுங்கியிருந்து வருந்துகிற வானரத்தைக் கண்டு உனக்குக் கால் கைகளிருந்துவ் குளரி காற்று முதலிய துக்கத்தை ஐயோ! நீ ஏன் அநுபவக்கின்றாய், நீ ஏன் வீடு கட்டிக்கொள்ளவில்லையென்றிருக்கத்தார் சொல்ல இதைக்கேட்டித்துட்டக் குரங்கு, ஊசியுருகிமுடா நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறையா? எனக்கு வீடுகட்டிவிட்டு, சந்தியிலையானால் அதைப் பிரித்தெறிகிற சாமாந்தியமுண்டிதோ பாரென்றதன் கூட்டைப் பிடித்தெறிந்தது. ஆதலாற் கிழானோர்க்குப் புகைக்கொதென—முதலை, அண்டனே நன் குற்றவாளியென்பதுமெய்யே. ஆனால் உன் பழைய சினேகிதமுதலில் உன்னைக் கேட்கிறேனென, வாணமீ அக்கே போய்ப் பகையாளியோடு போர்செய், மடிந்தார் சொர்க்கமடைவாய், வென்றால் வீட்டைத்து சுகமுதவாய். ஆனால் முன்னொரு புத்திசாவி யுத்தமனுக்குக்கும்பிடுஞ் குரனுக்குப் பேறழவு காரியகாரனுக்குத் தன்மும் இடானவனுக்குத் தன்மும் செய்தார் போலச் செய்யாவண்ணிமென முதலை அடெவ்வனடெனச் சுமுகன் சொல்லலுற்றது.

ஆம்மலையின் மேலொரு சதுரனென்னு நரி பசியுடனே அங்கங்கே திரியுந் கால் ஒரு செத்தயானையைக் கண்டதன்மேலுக்கித்திறைச்சிதின்னும் வலவால் அத்திறிண்டையால் அடுத்தகுடாகுத்திருக்கையில் அக்கே வந்த சிங்கத்தைக் கண்டு தண்டிட்டு, அதுநீ யாரென, நரி நான்மங்களுடியேன், தாங்களுடத்த யானையைக் காத்துக்காந்திருக்கிறேனெனச் சிங்கம் இது நான் கொறை தன்று, வெறொருவன் கொன்றெறிந்தானே அன்றித் தாலும் மடிந்ததோ எப்படியிருந்தாலும் அதை நான் புக்யென், இது உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்ளென், நரி சுவாமி இது யோசகியந்தான். ஏனென்றி பெரியோர்கடம்மாணமையாலே சும்பாதிக்கிறார்களெனச் சிங்கம் அதைக் கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப் போகப் பின்னும் அக்கே வந்தவொரு புலியைப் பார்த்தமமாண் நீ இக்கால்ன் முகத்திலென் எதிர்ப்பட்டாய்? இவ்வியானையைக் கொன்ற மிருகேந்தரனிக்கே யாதொரு புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்கு வந்து சொல்லவாயானால் நானைக் கொன்றெறிவேனென்றென் முன்னே ஒரு யானையைமடித்து மூழ்க்கப்போனவிடத்தில் ஒரு புலி அதை எச்சிற்றண்ணிறந்து முதலாகப் புலியைத் தேடிப் பார்த்துமகப்படவில்லை யென்றென் னுடைய சொல்லியிருக்கின்றனென்ப புலி அச்சிங்கத்தினுத்தரவைக் கேட்டு மிகவும்பயந்து மருமகனே எனக்குப் பிராணதானம் கொடுவெனச் சொல்லிக் கொண்டோடிப்போயிற்று. மதுபடி ஒரு வானரத்தைக் கண்டு முன்னே வந்தவொரு தூட்டனைக் கும்பிட்டுப் புகைக்கினும், இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம், இப்போதிதன் கையிலிதைக்கிழப்பிக்கவேண்டுமென்றிப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு வானரா நீ நெடு நாளைக்குப் பின்பு வந்தாய், மற்றும் பசிக்கிருக்கிற யாதலானைக்குச் சிங்கம் கொடுத்த இவ்வியானை இறைச்சி

யை நீ கொஞ்சந் தின்று சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யொடிப்போவெனச் சூரங்களைக் கேட்டமையானையைக் கிழிக்க அதைப் பார்த்து நரி வானா சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்ததினி நீ விரைவிலொடிப் போவென அனைத்தே கேட்டுக் சூரங்கு பறந்தது. பின்பது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மாமசத்தை நரி தின்னுதையில் அங்கே வந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் தூரத்தித் தான் வேண்டுமட்டும் இறைச்சிகளைத் தின்றது. ஆதலானி அமமகரத்தைக் கொன்றுன் லீட்டிற் சுகமாயிரு, வேறொரு தேயத்திற் செளக்கிய டெல்லாங் கிடைக்குமாயினும் தனக்குச் சிநேகனங்கொருவனுமி ல்லாவிட்டாற் கித்திராங்கன் போற்றிங்குகள் அனுபவிக்க வருமென முதலே கித்திராங்கனுக் கெப்படியவலிதை நெரிட்டதென வானாஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று.

அயோத்தியா நகரத்திலிருந்த கித்திராங்கனென்னுமொரு நாட்பஞ்சத்தினுற் சோறு கிட்டாமன் மறு தேயத்திற் சென்றொரு கிரகஸ்தன் வீட்டுக்குப் போய் அவ்வீட்டுக்குபகாரி சோறுபோட்டாதரித்ததனால் அன்று முதல் வெகு நாள் வரைக்கும் அங்கேயிருந்தொரு நாள் சுகமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்ற நாங்கள் இதைச் சேமேலே விழுந்ததென விடத்திற் கடித்ததனுதிர மாமசங்களை வெளிப்படுத்தினதாற் கித்திராங்கன் மிகவுந் துக்கமடைந்து என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவய தேசத்தை விட்டு வரலாகாதெனத் தனக்குடேறி மீண்டயோத்திக்கொடி வந்தமாத்திரத்திலதற்குமவாகிய நாய்கள் கித்திராங்கா அசுத்தேயம்படிபடியிருக்கின்றதெனச் சித்திராங்கன் அந்தேயாற் செய்திப்பாயிருக்கின்றது. மாதர்களுந் தயாசாலகளாயிருக்கிறார்கள, ஆனூற் சுகாதி மித்தரத்தவமில்லை, ஆகலால் இவ்வவத்தை நெரிட்டதென்றது. ஆனதுகொண்டு தன்னிடத்திலிருப்பது போலச் சுகம் வேறில்லையென் கின்றென, முதலே அவ்வாற்றைகளைக் கேட்டுப் போயவண்ணெனமே எதிரியுடனே பொருத்தன் லீட்டையிட்டுக்கொண்டங்கேயே வாழ்ந்திருந்தது. ஆதலாற் பராக்கிரமத்தினுற் பாக்கியம் வழித்தடி வந்தடைகின்றது.

நான் காவது லப்தவானி அல்லது ட்டபறிவு முற்றிற்று.

அன்னையர் போதனை.

[Translation of the article "Maternal Decision," on page 48.]

எக்காரியத்திலுமி நாங்கள் எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இளக்காரங்கொடாமற் கூடியவட்டிமவறு கண்டிப்பாயிருக்க வேண்டியது. ஒரு மாதாவுக்கு ஒரு புத்திரனிருக்கிறுனென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவன் தன்னுடைய வருப்பம்போலச் செய்ய நீங்கள் அவனுக்கிடக் கொடாமல் உங்கள் எண்ணத்துக்கும் யோசனைக்குக் கட்டளை ஒருங்குசூக்கும் அவன் கீழ்ப்படிந்தொழுகப் பார்க்க வேண்டியது. அவன் சுகமாயிருக்குமபோது நீங்கள் கட்டாயமாய் அவனைப்பார்த்து அவனினுத்தபடி செய்ய வேண்டியது. அவன் துன்பமாயிருக்கும் வேளையிலும் நீங்கள் கட்டாயமாய் அவனினுத்தபடி செய்ய அவனுக்கிடக்கொடாமற் அலைத்துநிற்கவேண்டியது. அவன் மரணத்தையவாயிருக்கும்போது தூணும் நீங்கள் அவனை ஆண்டு கொள்ளவேண்டியதுமற்றி நீங்களிடக்கட்டளைகளை அவன் பேணுகிறுடுவென்று ம்பார்க்கவேண்டியது. உங்களுடைய சொந்தத்தீர்மானமும் புத்தியும் முயற்சியும் திடனும் அவன் முன்னிலையை விட்டு ஒருக்காலும் எடுக்கக்கூடாது ஒரு மாதாவுடைய மனதிலே தன் புத்தியன் எண்ணம்பாலச்செய்ய இடக்கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வருங்காலையில், உனதிறத்திலிருந்து சூரமும் கண்ணிலிருந்தமுடியும் வந்தால்தானூப, நீங்கள் அப்பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யவேண்டுமென மனதுலுரமாய்த் தீர்மானமண்ணவேண்டியது. ஒருமுறை ஒரு பிள்ளையுடைய காலையை வலத்திரர் வெட்டி மருந்துபொடிவ் காலையில் அப்பிள்ளையுடைய மாதா அவள் காலையிட்டாமற் பிடித்திருந்ததை அவன் கண்டு இடெல்லாமலன் தன்யைத்துக்காகச் செய்கிறுனென்று உணர்ந்தனடையைக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளை இந்த அன்னையை ஆரமெய்ச்சுக்கொள்ளாமலிருப்பான். நல்ல துணிச்சரமான தீர்மானம் மெத்தனவாய் ஒரு மனிதனின் காண்பதரிது. ஒன்றல்லவன் தற் முரண் ஆயிருப்பான். அல்லது அவன் தீரச் சார்த்துயிருப்பான். ஆனுலுமொரன்னையிடத்தில் இவ்விரண்டிலட்சணங்களுமுண்டு அவன் அவைகளை ஒரு வேளையிலே பாலித்துவருவான் அவன் ஆண்டவன் அனுக்கிரகத்தைத் தேடவேண்டியது. அவன் அனைத்தே செய்ந்துடனே சிங்காசனத்தின் பாதத்திலே தேடினூளையாகவ் அவைகளைக் கண்டுபிடிப்பான்.

பிள்ளைகளைத் தாய்மார் நல்லொழுங்காய் வளர்ப்பதினான்கொரும பலனைப்பற்றி ஒரு கதை சொல்லுவேன். எப்படியெனில் ஒரு ஊரிலே ஒரு அமங்கலியிருந்தான். அவளுக்கொரு புத்திரனுண்டு. அவன் ஒரு முறை தன் சகோதரிக்கும் பச்சானுக்கும் முன்பாக ஏதோ ஒரு அடாத காரியத்தைச் செய்ததை மாதாவறிந்து அவர்களிருபரிடத்திலும் மன்னிப்புக்கேட்பச் சொன்னபோது அவன் கேட்கமாட்டோமென்றுவிட்டான். மாதாக்க் கண்டிப்பாய்ச்செய்யச் சொல்லிக்கேட்டும் மாட்டோமென்று தட்டிப்போட்டான். பிறகு அவள் அவனை ஒரு அறைக்குள்ளே கொண்டுபோய்விட்டுக் கதவைப்பூட்டித் திறப்பெய்யெடுத்துக்கொண்டு போனதின்பிறகு அவனை வந்து காணவுமில்லை. அவன் தான்கேட்டகாரியத்துக்கு அவன் கீழ்ப்படியும்பட்டும் அவனுக்கவன் யாதொருபோசனபதார்த்தங்களைக் கொடுக்கவுமில்லை. அடுத்தநாள் அவன் கதவுக்குக் கிட்டப்போய் மக்களே நான் சொல்வபடி செய்யவாயா? என்று கேட்டதற்கு இல்லை அம்மா என்று. அடுத்த நாளும்படியே கேட்டான். அதற்குமவன் மாட்டோமென்று விட்டான். மற்றநாளும் அவளப்படியேபோய் மகளை உன தெண்ணம்போலே நான் நடப்பேனென்று நீ நினைக்கிறாய். இந்த வீட்டுத்துணைகளெல்லாஞ் சாய்ந்து சரிந்து விழுந்துக்கிட்டோகிற காலம்வரைக்கும் நான் சீலித்தாலும் எனது எண்ணப்படி செய்யதேயயன்றி உனதெண்ணம்போலச் செய்யமாட்டேனென்று, அடுத்தநாள் தனது மாதாவுடைய கட்டளைப்பிரகாரம் நடப்பேனென்று வாக்குத்தந்தம் பண்ணினான். உடனே அவன் கதவைத் திறக்க அவனோடுவந்து தாயுடைய கழுத்தை அணைத்துக் கண்ணீராருகச்சொரிய அழுது பொறுதிகேட்டு அவன் சொன்ன பிரகாரம் நடந்தான். தனது மாதாவுக்குண்டான மனத்திடனே தன்னை அழிவிருந்து விலக்கிக் காத்திரட்சித்துக்கொண்டதென்று நலியுறிதலுடனே மறுபேருக்குச் சொல்ல ஏதவாயிற்று.

சரசிருட்டிப்புக்குட்சாதி சூட்சம்.

[Translation of the article "Wonders of Philosophy," on page 48.]

கம்பளப்புச்சியொன்றுக்கு, சதசாயக, நரம்புகளுண்டு. ஒரு தும்பியின் கண்களில், யசதுகண்களைக்குச் சமாதான பொருள்களுண்டு. ஒரு கெண்டையின் சவாசம் விசுமித்தீசு, யந்தநா. பற்பலதன்மையான நரம்புகளும் என்புகளும் தாதுக்களும் வேண்டியதாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சிலந்தியிலும் நான்கு குள்ளப்பைகளும் அவைகளிற் கண்ணுக்குத் தெரியாத துவாரங்களும், அத்து துவாரங்களுக்கிடையே சின்னச்சின்ன தூல்களும் அந்நூற்களிலொவ்வொருபைக்கும் ஆயிரமாயிரம் தூல்களாக நாலு பைசளுக்கும் நாலாயிரம் தூல்களுமுண்டு. இந் தூல்களைக் கொண்டுதானே சிலந்திப்புச்சிசிலவ் மிருதவான தூல்களை நூற்குது. ஓர்பெரிடவய் பூதக்கண்ணையிருள்ளாக ஒரு சிலந்திப்புச்சியைப் பார்த்தபொழுது அது ஒரு கிழ மணலிலும் பெரிதல்லவென்றும், அது நூர் ஈற தூவின்மென்மை யெத்துணத்தேயாகில், அவைகளில் ராலாயிரம் தூலையெடுத்தொருமிக்கச் சேர்த்துப்பிடித்தாலும் அது ஒரு ரோமமளவு தான் இருந்ததென்றும் நிச்சயித்தறிந்தார்.

சீரணகாரணம்.

[Translation of the article "The Gastric Juice," on page 48.]

இரைப்பையையாதொரு அசனத்தை அல்லது வேறுபதார்த்தங்களை உட்கொள்ளும்பொழுது, சீரணத்துக்காக திருவியாயிருக்கப்பண்ட லீப்போலும் வஸ்தானதுக்கென்று அவற்றைச் சீரணஞ்செய்யுதென்று சிவ்வமானென்ற படிப்பாளி தானொரு முறைபண்ணினபிரசங்கத்திற் சொன்னார். இந்நீரை இரைப்பையிலிருந்து வெகுவாய்ப் பிரித்தெடுக்கலாமென்றும் அப்படியெடுத்துத் தானொருவனத்திலடைத்துவைத்துப் பத்துவருடத்திற் பின் பார்த்தபொழுது வைக்கும்பொழுது, இருந்த பிரகாரமாக அப்பொழுது மெத்தத் தூய்தாயிருந்ததென்று சொன்னார். இந்நீரின் தன்மையைப்பார்த்தால் அது தன்னிலே நாரி அழுக்குப்பிடித்துக் கெட்டுப்போகக்கூடாதபதார்த்தமாயிருக்கின்றது. அதை உதிரம்போல வரத்தக்கனயாக நெருப்பிலிட்டுக்காய்ச்சிச் சூடாக்கி ஒரு கண்ணாடியிலெடுத்துவிட்டு அதற்குள்ளே இயைச்சி முதலிய பதார்த்தங்களைப் போடுகில் அவைகளை அந்நீர்கரைத்து நீராக்கிப்போடும். இந்நீரைக் கூறுபடுத்தித் தன்மையைப்பற்றி அவர் திட்டமாயறியத்தக்கவராய் இராதிருப்பதைக்கண்டு தானெடுத்

து எனத் திவ்வைத் துவைத்த சீரண்காரணனைஸ் அம்நீரிலொருபு
கைமெடுத்துச் சீமையிலே மிகவும் படிப்பாளியுள் சாமர்த்திய
வானுமாயிருந்த ஒரு இரகசவாதியிடத்தில் அனுப்பிவைக்க அவர்
அதின் தன்மையைப் புகழ்பாட்டையும் பற்றித் தொஞ்சம் அறிந்
ததேயல்வாமற் துலாம்பரமாயும் புகழ்மாயும் நிற்குகொள்ளக் கூ
டியதாயிருக்கலிலை. ஆகிலுஞ் சிலவிமானென்பவருடைய கரு
த்தின்படி அந்நீருக்கும் சாராயத்தினது சாரத்துக்கும் யாதொரு
இழுப்பு அல்லது சம்பந்தமில்லை; அவைகளின் தன்மையையும்
இலட்சணங்களையும் பார்த்தால் அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று முற்
தும் பேதாபேதமுற்றநாயும் எதிர்கொண்ட குணத்தையுள்ளநா
யுமிருக்கின்றன.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, March 14th, 1844.

CORRUPTIONS OF TRUTH BY HINDUISM.

In India man has erred, and Satan has triumphed, more fearfully than in any other region of the globe. We have here the most thorough corruption,—I shall not say of the Christian or the Jewish, but of the patriarchal—the most ancient form of the true faith which can be imagined, and which probably never could have been imagined, had not the awful reality been presented to our view. Was the unity of God distinctly known to, and recognized by, the progenitors of mankind? It is here nominally set forth; but how great is the delusion which exists respecting it! The Divine Being and his works are confounded,—creation is merely the ideal expansion of God, which must afterwards subside; and the material world has no real existence. Was it known to them of old, that God made man in his own image, after his own moral likeness? Hinduism tells that man is an actual emanation from the Supreme Spirit, as a spark from the fire, or a drop of water from the ocean,—that he continues a part of the Godhead, and that to the Godhead he must again return. Did the fathers know that God made man upright, but that he fell from the holy and happy state wherein he was created, by voluntarily and deliberately breaking the divine law, expressly revealed, and supported by the most terrible sanctions? Hinduism tells us that even God's nature is essentially possessed of *Raj*, or passion, and *Tam*, foulness, as well as *Satva*, or truth, and that all the seeming good and evil which appear in man are merely the development, in their appointed season, of the qualities inseparable from the only Spirit. Did the patriarchs know, that in the Divine nature there are three distinct personal subsistences, the same in substance, equal in power and glory? Hinduism tells us that Brahma, Vishnu, and Shiva, the members of its triad, are the separate personifications, or active products, of the three qualities already alluded to, which are diametrically opposed, and totally irreconcilable to one another. Did the patriarchs know that God is a Spirit, filling heaven and earth, whom no man hath seen or can see? Hinduism tells us that he is actually present in every form and figure which presents itself to our view. Were the fathers instructed to hold communion with God, by meditating on His works of creation and providence, and by reflecting on the more direct revelations which he might make of his purposes, character, and will? Hinduism tells us, that the perfection of meditation consists in the recognition of the mere existence of God, and the forgetfulness of all else besides; and that those who fail to attain to this perfection may consider all the objects which exist as the manifestations of God, and worship them accordingly. Were the patriarchs taught to consider idolatry as the abominable thing which God hates? Hinduism, while it theoretically disclaims it on behalf of the invisible wise, tells us that it is essential to the instruction and profitable occupation of the ignorant and partially instructed mind. Were the patriarchs taught that suffering is the fruit of sin; and that it must continue, or be increased, while the curse and power of sin remain unremoved? Hinduism tells us that it is the mere natural effect of the temporary union of the gross and refined ingredients which have proceeded from the Deity, and that in the course of ages all will be rectified, whatever be the effort of man. Did the fathers receive the promise, that the seed of the woman should bruise the head of the serpent, and were they taught to expect the advent of the great deliverer, God manifest in the flesh, who should redeem the objects of his choice from eternal misery? Hinduism tells us that various *anatawas* or incarnations have occurred for the salvation of the material world, and the destruction, or annihilation, of wicked men and devils, and even of others possessed of an entirely opposite character. Were the patriarchs taught to offer up sacrifices to God, in order that in the sufferings, death, and consumption by fire of their victims, they might read a striking lesson of their own guilt and demerit, and liability to the wrath of an offended God, because of their own transgressions, and that at the same time they might look forward to the great sacrifice to be presented on their behalf by the Son of God? Hinduism instructs its votaries to present thousands of sacrifices, including in some cases the fellow, and even the offspring, of the worshipper himself on its altars, to satisfy the appetite for blood of the more malignant and cruel of its deities, and to purchase by their intrinsic value a large amount of merit and enjoyment. Had the fathers enjoined on them simple and significant rites in their religious services—rites which conveyed important moral instruction, commemorated great providential dispensations, or foreshadowed the blessings of redemption about to be purchased for, and imparted to, mankind? Hinduism furnishes a code of ceremonies, so minute and extended, that it is altogether impracticable; and so absurd in what it represents and indicates, that it is not merely unprofitable, but injurious. Were the fathers taught that the grand moral distinction recognised by God in the human race, is that of the "sons of God," his devout followers, and of the "sons of men," the "children of disobedience," who proceed in the course of their own depravity? Hinduism tells us that the Brahmins are, in a supereminent sense, both in name

and reality, "gods upon earth;" that the Divine law must swerve for their preservation, convenience, and advantage; that all other classes of men have had their origin in inferior parts of the godhead, and have been created for the express purpose of affording them protection, wealth, and service. Were the patriarchs, in the confident hope of deliverance from all evil, and immediate introduction into the heavenly regions, in which God emphatically displays the effulgence of his glory and his bounty, enabled to exclaim, in the prospect of death, "We have waited for thy salvation, O Lord," and thus to triumph over the last enemy? Hinduism sets forth, as the consummation of all bliss to the children of wisdom, only dreary absorption and loss of personal identity and personal enjoyment, or affords to the multitude the prospect of temporary enjoyment in the presence of gods whom the pious mind can never contemplate without disgust and aversion, or the still more painful anticipation of a multitude of repeated births in human, brute, and vegetable forms. Did the fathers receive a law written on their hearts, which is holy, just, and good, and were all the positive precepts communicated to them consistent with that law? Hinduism gives a Shastra which, in hundreds of most important particulars, is destructive to truth, honesty, purity, peace, and contentment, in the dealings of man with his species, and which, it is admitted, entirely condemns love to God, as systematic of folly and weakness. In the view of all these and many more particulars, which we cannot here enumerate, we are forced to exclaim, "How is the gold become dim! how is the exceeding fine gold changed!"—*Dr. Wilson before the Assembly of the Free Presbyterian Church.*

WHAT IS ROMANISM?

With all its appearance of rigidity, it has a power of tension so great, a capacity of comprehensiveness so unlimited, that it retains within its own bosom, and converts into an auxiliary, the individual that under the sterner discipline of Protestantism would be driven away in disdain. Of this there are many evidences written upon the page of history. At one time the mendicant friars appeared to threaten the very existence of the secular church. Not long after their institution the usual places of worship were deserted, none confessed but to the friars, and the regular order was entirely subverted. But instead of being excommunicated, as they would have been under a less politic system, they were permitted to exercise the office of the priesthood, to administer the Lord's supper, and to impart extreme unction; they could wander any where, and preach in any place; and were moreover exempted from episcopal authority. But they eventually saved the credit of the church of Rome, and preserved its existence, in many places where it had sunk to the lowest condition. It is from the same policy that so many anomalies are presented among the Romanists. Here we see the scanty fare, coarse dress, and industrious habits of the monk; there the wealth, and magnificence, and inactivity of the imperial prelate: here the subtlety of the schoolmen or the learning of the Port Royalists; there the ignorance that trusts in the power of charms or the virtues of some noted spring; here the earnest address of the sincere pastor; there the mercenary traffic of some dealer in relics or vender of indulgences; here the pure benevolence of the sister of charity; there the blood-thirstiness of the cruel inquisitor: yet all equally the "children" of the Roman pontiff. But amidst all these diversities in comparison with which the varieties of Protestantism seem almost to blend into unity, there is one uniform purpose constantly pursued. When this purpose is opposed, and the church has the power, it crushes its antagonists by sweeping them at once, and by thousands upon thousands if it be necessary, from living existence; where this power is not possessed, it tries to effect the same end by bringing its opponents over into its own ranks, using, as need be, promises, flattery, and threats of spiritual vengeance.—*Friend of Dec.*

Brahmin converts to Christianity.—A correspondent of the *Bombay Times*, mentions, that the native population of Mangalore have been in a state of great excitement on account of the conversion of several Brahmins to the Christian faith, who had been connected with an English school taught by the German missionaries of that place. It appears that five young Brahmins being convinced of the falseness of Hinduism, engaged with eager interest in the study of the word of God, and attended on the missionaries daily for this purpose. A change in their conduct was soon noticed, and the friends of three of them being made aware of the cause, confined these three to their houses to prevent their having access to the missionaries. The other two were independent men, and under no restraint from their relatives. After a short time one of the young men escaped from his confinement, and went to the mission house, and requested leave to remain there, declaring his determination to forsake his relatives and become a Christian. The two, who had not been confined, also resolved publicly to embrace Christianity with him. It was not long before the relatives and friends of the youth who had escaped from confinement followed him to the mission house, and tried every possible argument to persuade him to return. He answered them, that they might take his property, but he wished to be left in peace to follow his new persuasion. Finding they could not move him from his purpose, they left the house. A few evenings after, a large crowd of Brahmins and others visited the house and desired an interview with the converts. They were admitted to the hall of the house, but scarcely had the missionaries and the converts begun to converse with them, when some one called out "seize, seize." Some of those present immediately laid hold of the two older converts, and soon after of the third; but they were released without much difficulty, and the whole company then made off as fast as they could. For several nights the missionaries and the converts were in a state of considerable alarm, as it was understood an attack on the mission house was meditated; but the magistrate interfered his protection, and after a few days security seemed to be perfectly re-established, and on the 6th January the converts were baptised in the mission chapel. The same night however, some one, (it is supposed, in order to throw suspicion on the Christians and rouse the anger of the Mahomedans against them) threw the head and entrails of a pig into a tank adjoining the chief Mahomedan mosque. But the perpetrators of this disgraceful act whoever they were, were disappointed of their object, for the magistrate on hearing the circumstances sent for the Mahomedan head men, and succeeded in convincing them that this outrage could not have emanated from the missionaries. Consequently though the excitement was at first very great, it soon subsided. A

reward of 500 rupees has been offered for the discovery of the author of the mischief, and it is said several persons have been committed for examination, on suspicion of their having been engaged in it. The Brahmins failing in their efforts to intimidate and rescue the converts, have forwarded complaints on the subject to the Government. Another young brahmin at a village 15 miles north of Mangalore, has also lately received Christian baptism. His relations seem to be less infuriated than those of the others.

Baptisms at Chicacole.—The Madras Christian Instructor for March mentions the baptism of a pensioned Telegu Sepoy and a young man, the son of a Hindu school master at Chicacole. Both of them experienced great opposition from their friends, which they met with Christian firmness. They openly renounced caste by eating at the table of the missionary. They were baptised in the presence of a large congregation of natives, who were evidently much interested in the solemn service.

Proceedings of the Brahmins at Bombay.—The Brahmins of Bombay have lately held a meeting to take measures to prevent the people from turning to Christianity. They resolved that no brahmin should attend the school of the missionaries, or receive instruction from them on the penalty of being an outcaste. If any Hindus speak against the Hindu religion, they must be prevented. The *Prabhakar*, a native paper, contains the following sensible remarks on these proceedings.

In these circumstances, we have one word to say to the brahmins. They are free to send their own children where they please, and not to send them where they do not wish them to go. They are also free to warn those who are walking contrary to the Hindu religion, and in this way induce them to forsake their opposition. But if they endeavour to do more than this, and try to frighten those who are serving the missionaries for pay, by threatening to put them out of caste, the consequence will be that they will meet with two-fold opposition and difficulty; they will not be able to accomplish their desired object and will be laughed at for their folly.—*Dnyanodaya*.

More difficulties among the Brahmins.—By a late decision of the Supreme Court of Bombay a youth who had gone to reside with his brother, (both of whom had embraced Christianity) at the house of a missionary was compelled to go back to his father, on the ground of his being too young to act without his father's authority. The Brahmins were at first very much rejoiced at this, thinking they had defeated the object of the missionaries. But soon a difficulty arose as to his being received again into caste after having defiled himself by intercourse with missionaries. Some advised that he should perform penance and be received, as otherwise he would remain a disgrace to Hinduism. But it was found that he was unwilling to forsake Christianity and perform penance. Then the brahmins were in new trouble as to what should be done. The Editor of *Dnyansindhu*, who appears to be a zealous defender of the Hindu faith, says—as he is fully determined never to give up the Christian religion, “we have concluded, that as milk which has become injured by contact with some substances can never become pure good milk again, however recently it may have been drawn, so this brahmin boy, although of tender age, has become so degraded by his intercourse with the missionaries that for him to become a brahmin again is indeed difficult. He is a brahmin only by birth while his heart has become thoroughly Christian. On this account, as a dog's tail can never be expected to become straight by forcing it into a tube, just so the dog's tail of this boy's disposition, although put by force into the narrow tube of his father's authority in order to make it straight, still remains as it was; the crookedness of the Christian religion still continues in it, and cannot be removed; therefore let learned brahmins give no more attention to this boy. It is utterly improper to take any one into our religion by force. Besides let every thing be done in such a manner that other people will not laugh at us. If we take this boy and make him a brahmin by force, Christians will laugh much at our religion. We therefore entreat all brahmins to give no farther attention to this dirty business.—*Ibid*.”

Roman Catholic unity!—From Bombay papers it appears, that there, as well as at Colombo, there are different Roman bishops claiming the sole right of jurisdiction by virtue of their offices, and contending earnestly with each other, while their poor flocks are left uncared for, and are half-distracted at seeing the boasted unity of the church trampled under foot in a mad contention for power by their priests and bishops.

Overland Mail.—The next Overland Mail Packets are advertised to leave Jaffna on the 16th, 18th, and 20th inst.

Missionary.—The *Persia*, Capt. Stephens, on which Mr. and Mrs. Spaulding, were mentioned in our last to have taken passage for England, sailed from Colombo on the 2d inst.

Died, at Jaffna on the 21st ult. **MAGDALENE**, the daughter of Mr. W. R. MUTTUKISTANA, and grand-daughter of the late Cutchery Mudeliar, aged 4 years and 11 months.

To Correspondents.—We are obliged to decline the Letter of A Native Protestant on account of its length. Our space is not sufficiently extended to allow a lengthened controversy on catholic errors in our columns. We should feel obliged in fairness to give room to articles in reply to his (and we have already received several) to which he would feel obliged to offer rejoinders—which would occupy our columns to the exclusion of more important matter. We are therefore reluctantly compelled to decline his letters. We think with the space we have at command, we can best subserve the cause of truth by publishing from time to time short notices of facts illustrative of existing errors, rather than by admitting the formal discussion of false doctrines, by our Correspondents.—On this ground we must decline the communications from “J. P.” of Batticaloe, and from a “Native Catholic.”

The Tract entitled “True Principles of a Catholic,” sent to us for publication we hope to find room for in a future No.—Communications from “M. Anthony,” “Juvenis Discipulus,” and “One who hates Lying” are received.

புதினசங்கதி.

புதுச்சேரி.

இங்கிலீசு அரசாட்சியைச் சேர்ந்த எந்த இடத்திலாகுதல்யா தேனும் பாதகஞ் செய்து மறு தேச அரசாட்சியைச் சேர்ந்த புதுச்சேரி முதலிய இடங்களிற் போய்த் தப்பிக்கொள்வோமென்று எண்ணுபவர்கள் பின் வருஞ் சமாதாரணத்தைச் சுவலையுடன் வாசிப்பார்களாக. அதென்னவென்ற செங்கற்பேட்டையில் இருக்குஞ் சிலலாக் கோட்டிலுள்ள ஒரு நியாயதரந்தரன் தன்னிடம் வந்தடைந்த ஒரு வழக்காளியிடத்திலே, உதூ. ரூபாவை வாங்கிக் கொண்டு பின்பு புதுச்சேரிக்கோடித் தப்புவத்துக்கொள்ள நினைத்தான். அப்பொழுது அந்த வழக்காளி இதுகாரியத்தை அரசாட்சியாரிடத்திலே போய் முறைப்பட்டான். அப்பொழுது அரசாட்சியாரி அவனைப் பிடிக்கும்படி புதுச்சேரிக்கு ஆட்சினை அனுப்பினார்கள். அவர்கள் அவ்விடத்துக்குப் போக அவ்விடத்திலுள்ள பிறுள்லகாரத் துரைத்தனத்தார் அவனைப் பிடித்து இவர்களிடத்திலே கொடுத்தார்கள். அவர்கள் இவனைச் செங்கற்பேட்டையில் அரசாட்சியாரிடத்திற்குக் கொண்டுவர அவர்கள் அவனைக் குற்றவாளியாகத் தீர்த்து மறியலிற் போட்டிருக்கிறார்கள்.

(அருளுதையம் இ. ம. இலக்கம்.)

வம்பாய்.

பிராமணர் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேர்ந்துகொண்டது.—மங்கள ஊரிலே சீசமன் மிகியோனரிமார்களால் இலதாபித்த இங்கிலீசுப் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்ந்து படித்த சில பிராமணப்பிள்ளைகள் சத்தியமார்க்கமாகிய கிறிஸ்து மார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டமையால் அவ்விடத்தில் ஒரு பெரிய குழப்பம் உண்டானதாகத் தெரியவருகிறது. எப்படியெனில், ஐந்து பிராமணப்பிள்ளைகளுடைய மனதில் இந்துமதம் பாரப்புரளி என்று பட்டதிலும், அந்நாள் நமம் வேதாசமத்தை வாசிப்பதிலும் குருமாரைப் போய்க் காண்பதிலும் விழிப்பாய் ஏற்பட்டிருந்தார்கள். இப்பிராமணப்பிள்ளைகளுடைய நடை முன்னிருந்திலும் வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறதை இவர்கள் உற்றுப் பெற்றுச் சகலரும் அறிந்து அவர்களில் மூன்றுபேர் வெளிக்கூடாமலும் குருமாரைக் காணாமலும் இருக்குமபடி ஒரு வீட்டுக்குள் மறியலிட்டுத்தி வைத்தார்கள். மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் அவர்களைப் போலத் தாய் தகப்பன் பராரிடப்பட்டுக் கீழ்ப்பட்டாதவர்சளான்படியால் அவர்களை ஒன்றுற் செய்து யக் கூடாமற் போயிற்று. இப்படியே மறியலிட்டுத்தப்பட்டவர்களில் ஒருவன் அம்மறியலிட்டு வெளிக்கூட்டுக் குருமாரிடம் ஒடிப்போய்த் தனது சுற்றத்தாரை விட்டுக் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேரப்போகிறெனென்று தான் அவர்களுடனே (குருமாருடனே) இருக்கக் கூடக்கொடுக்கவேண்டுமென்றுமவர்களை மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டான். மறியலிட்டுத்தப்பட்டாத மற்றிருவரும் தாங்களுமிகவேலே குணப்பட்டிட்டுத் திருச்சபையிற்சேர மனதுகொண்டவர்களாயிருக்கிறார்களென்று சகலருபறிய நினையம்பண்ணிக்கொடுத்தார்கள். கொஞ்சநாட் சென்றதின (பிறகு, முன்னே மறியலிட்டுத்தொழித்தோடிக்குருமாரிடம்அடைக்கலம்புருந்த பிள்ளையாண்டானைப் பிடிக்கும் பொருட்டு அவர்கள் குருமார் இருக்கும் வீட்டுக்குப் போய் அவனை அவலிடம் விட்டுவருமபடி கூடிய பிரயே த் தனத்தைப் பண்ணியும் அவன் ஒன்றையுங் கேளாமல்—நீங்கள் எனது ஆஸ்தி சம்பத்தனைத்தையும் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். ஆளுமநான் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டந்தார்சமாதான வருத்திப்பட்ட மாத்திரம் எனக்கு இடந்தாருங்கள் என்றான். பிறகு கூடிய அளவு அவர்கள் அவனுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ளப் பிரயாசப்பட்டும் கூடாமையால் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். இரண்டொரு நாடையிற் பிறகு, பிராமணுக்களும் மற்றும் வருணத்தாரும் ஒருமிக்கச்சேர்ந்து திரண்டு பிள்ளையாண்டான் இருக்கும் மிகியோனரி வீட்டுக்குப் போய்க் குணப்பட்டவேண்டுமென்று நினையம்பண்ணி இருக்கிற பிராமணப்பிள்ளைகளோடே கிறிஸ்து காரியம் பேசிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்ட சமயத்தில் அவர்கள் அதற்கு இடம் கொடுத்துக் குருமாருக்கு குணப்பட்ட இருந்த பிராமணப்பிள்ளைகளும் சில காரியங்களைப் பேச ஆரம்பிக்குதாரம்பிக்க முன்னமே “பிடியுங்கள், பிடியுங்கள்” என்றொரு சத்தம் கேட்டுக் கேட்டவுடனே கூட இருந்த சிலர் முதல் இரண்டு பேரையும் அடித்தாட்டுபோல மற்ருவையும் பிடித்துக்கொண்டும் பிள்ளைகள் வெருவாய் அவர்கள் கையிலிருந்து தப்பிக்கொண்டார்கள். உடனே பிடிக்க வந்தவர்க

ளும் வந்த காரியங் கை கூடாதபடி அவரவரே போய்விட்டார்கள். இவர்கள் மிசியோலூரிமாநாட்டைய லீட்டில் விருந்து கொள்ள யாட நினைத்திருப்பதை மஸ்திருத்தார் அறிந்து யாதொரு குழிப் படியும் இல்லாது போகவும் எல்லாம் முன்னிருந்ததுபோலச் சரியாக நடக்கவும் பண்ணினதின்றி பிறகிட்டதை மாதம் கூந்திகதி சொல்லப்பட்ட ஐந்து பிராமணப்பிள்ளைகளும் ஞானஸநானம் பெற்றுத் திருச்சி சபையிலும் சேர்ந்தார்கள். சபையிற் சேர்ந்த அன்று இரத்திரி சிலர் கிறிஸ்தவர்களிற் சமசியங்கொள்ளவும் இவர்களில் மகமது துருச்சூர் கொடிகொள்ளவுஞ் செய்யும்படி அவர்களுடைய பிரதான பள்ளிவாசலுக்கு அடுக்க இறங்கும் ஒரு ஏரிக்குள்ளே ஒரு பஸ் நித்தலையும் குடரும் ஏறித்துக்கிடக்கக் கண்டார்கள். இந் த அவசங்கையான எண்ணத்தைச் செய்தவர்களாரோ அவர்கள் தங்கள் எண்ணை எண்ணம் போல் நடக்க இயலவில்லை மற்போயிற்று. ஏனென்றால் மஸ்திருத்தார் இது செய்தியை அறிப வந்த பொழுது துருக்கத் தலைவனை அழைப்பித்து இது காரியங் கிறிஸ்தவர்கள் செய்ததல்ல கிறிஸ்தவர்களைச் சாட்டுமபடி ஆரோமமு சமயத்தார் செய்ததென்று சொல்ல அங்குண்டான கலகம் அத்தோடென்று போயிற்று. இது கருமத்தைச் செய்தவனைப் பிடித்துக்கொடுத்தவனுக்கு, ஞான சூபாய் நன்கொடைசொடுக்கப்படும் என்று ஒரு கட்டளை திருவிக்கப்பட்டது. இது காரியத்தைச் செய்தார்கள் என்று அசுக்கொள்ளப்பட்ட ஆட்களில் அனைகரைப் பிடித்து விளங்கும்படி மறியற்கூடத்திலவைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் மங்கல ஊருக்கு இடக்கே, யெ. மயில் காமுச்சு விஸ்தாரமான ஓர் கிராமத்திலும் வேறொரு பிராமணப் பிள்ளையாண்டான் ஞானஸநானம் பெற்றுச் சபையிலுஞ் சேர்ந்துகொண்டான்.

வம்பாயிலுள்ள பிராமணக்கள் இச்செலவுவைத்த கூட்டத்தின் சமாசாரமென்னவெனில் இனிமேல் யாதொரு சனங் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் சேராமலும் பிராமணப்பிள்ளைகள் கிறிஸ்துமார்க்கக் குருமாருடைய பள்ளிக்கூடத்திற் போய்ச்சேர்ந்து படியாமலும் அப்படி எவராகுதல் கட்டளையை மீறிக் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற் சேரவும் பள்ளிக்கூடத்திற் போய்ப் படிக்கவுஞ் சம்பவத்தால் அவர்கள் சாதிசனத்தைவிட்டுத் தள்ளிப்போய்தல் வேண்டுமென்றோர் தீர்ப்புண்டாயிற்று. இது விபரத்தைப்பற்றி ஓர் அஞ்ஞானப் பத்திரிகையிற் சொல்லியிருப்பதென்னவெனில், “நாங்கள் பிராமணக்களுக்கொரு வார்த்தை மாத்திரஞ் சொல்ல இருக்கிறோம், பிராமணக்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கச் செய்யவும் படியாமல் மறிக்கவும் அவர்களுக்கு இட்டமுண்டு. இன்னும் இந்துமத ஓழுங்குக்குத் தவறிய் நடப்பவர்களுக்குப் புத்திசொல்லிமறிக்கவும் அவர்களுக்கு இட்டமுண்டு. இனிக்குருமாரிடத்தல் வேலையாயிருக்கிறவர்களைப் பயப்படுத்திச் சாதனைவிட்டுத் தள்ளிப்போடுவோமென்று சொல்லுவதில் நீங்கள் நினைத்த எண்ணம் போலச் செய்துகொள்ள முடியாது. எதிரிடைக்கும் வரோதங்களுக்கும் சண்டையும் மிகுதியாய் வரப்பார்க்கும். அல்லாமலும் உங்கள் மதியினத்துக்காகப் பிறர் உங்களைப்பார்த்துச் சிரித்துக் குலங்க நகைப்பார்களைப்பற்றிச் சந்தேகமில்லை.

இன்னும் வம்பாயிற் பிராமணர்களுக்குள் உண்டான தொந்தரவுகளை என்னவெனில், ஒரு வாலிபன் திருச்சி சபையிற் சேர்ந்ததினாலே தனது உற்றார் பெற்றருக்குப் பயந்து சபையிற் சேர்ந்திருந்ததனது சகோதரனுடனே கூடிக்கொண்டு குருமாருடன் ஒருவரும் பண்ணினதினால் அவனுடைய தகப்பன் இது காரியத்தைச் சுப்பிரிங்கோட்டாருக்கு அறிவிக்க அவர்கள் அவன் கிறியின்னையாண்டா னுடையபடியால் அவனைத் திரும்பவும் தகப்பனாரனே தன் வீட்டிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி கட்டளை கொடுத்ததைப் பிராமணர் அறிந்து தங்கள் எண்ணம் போல்தல் தாங்கள் எடுத்த காரியம் வாய்த்தபின்னும் குருமார் நம்பி மோசம்போனர்கள் என்றும் எண்ணிக்கொண்டு சந்தேகிப்பபட்டாலும் விலக்கக் கூடாத ஒரு தொந்தரை இடையில் வந்தது. என்னவெனில், இவன் பிராமண ளாய் இருந்தும் வேதக்காரனுடன் சேர்ந்ததின்றி சாதி மரபை இழந்துவிட்டான். இவனை லீட்டில் அடுக்கிறது எவ்வளவு தரோகமென்று தான். சிலபலகுமாதிகளைச் செய்துபோட்டு அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமென்று சிலர் புத்தியாகச் சொன்னார்கள். ஆனாலும் அவனே கொன்றாலும் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை விட்டுத் தவறு செய்தேயே என்னொருபடியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அனைப்பற்றி ஓர் அஞ்ஞான பத்திரிகைகாரன் சொல்லுவதென்னவெனில், “மது வஸ்துக்களுடன் சேர்ந்த பால் மது

படியுந் தனிப் பாலாய் வரமாட்டாது. அது போல வேதக்காரருடன் சேர்ந்த இப்பிராமணப்பிள்ளையாண்டானுள் திரும்பப் பிராமணகூறுது எவ்வளவு வருத்தம். அவன் ிறவியிற் பிராமணனாய் இருந்தாலும் அவன் மனது முழுதும் கிறிஸ்து மார்க்கத்திலயே அழுத்தப்பட்டுப்போயிற்று. இன்னும் ஒரு நாய் வாலை நேராக்கல் மருந்து கிடையாதது போல இப்பிராமணப்பிள்ளையுடைய குணத்தையும் நேராக்க இவன் பிதாவாலும் முடியாது. கிறிஸ்து மார்க்கச் சாதனை இவனில் அதிகம் விரிப்புற்றதாய் இருக்கிறபடியால் அச்சாதனையை இவனை விட்டு நீக்கக்கூடாது. ஆகையால் பிராமணக்கள் இவனுடைய காரியத்தைப் பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருப்பது மெத்த நலந்து. கட்டாயமாய் ஒருவனைப் பிடித்து மார்க்கத்திற் சேர்க்கக்கூடாது. நாம் மது பேரல் இகழ்த்தக்கக் காரியங்களைச் செய்தல் எக்களைப் பார்த்து நகைப்பார்கள். இந்தப் பிள்ளையை நாங்கள் பிடித்துப் பிராமணனாகிஞால் கிறிஸ்தவர்கள் நம்மைப்பார்த்துக் குலங்கநகையார் ளா” எனறெழுதியிருக்குது.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

It has often occurred to me that the usefulness of your paper would be promoted by the publication, with suitable remarks, of short notices of the superstitious observances and absurd practices of the Hindus. There are many such observances and practices that need to be held up to the light and publicly examined in order that their absurdity may be exposed.—It is believed that the time has come, when great numbers of Hindus would feel ashamed of such practices, if exposed to public view, while, if they are not exposed, they will continue to practice them long after they are convinced of their folly, from the force of habit in themselves and the influence of example in others. With your permission, therefore, I purpose to furnish short notices of the above-mentioned character, for publication in the Star, under the head of “THE OBSERVER.” In these papers I shall wish to give not only the results of my personal observations, but also whatever I may be able to glean from the confessions and observations of others, that is suitable for my purpose. I forward you one number, as a specimen, and hope you may approve of the plan, and find place for my communications in your valuable paper. Yours very truly, OBSERVER.

THE OBSERVER—No. 1.

The Traders and Pandarms.

Heated with a long walk in the sun I sat myself down with a company under the shade of a banyan, in the neighbourhood of a temple to Pulliar. Those with me had been to the Bazaar, and were talking of the profits they had received in their trade. One had carried a basket of mangoes and had exchanged them for six bunches of tobacco and three doz. Arcanats. Another had carried two bunches of plantains and sold them by retail for six fanams, with which he had bought of a cloth-merchant, six cubits of common cloth: “See here,” said he, holding up his right arm which was of extraordinary length, and putting his left two fore fingers on his elbow—“these cubits; and when I had taken the cloth, the merchant said I had cheated him of half a cubit.” They all looked greatly pleased at this. Then one took the cloth and measured it with his arm, saying—there is six and a half cubits by my arm; then another measured it,—saying there is six and a half cubits by my arm; and then another, till all had measured it. Then they put their arms along side his and shewed a clear difference of two fingers breadth in the length. “Ah” said one, “you have had a propitious time, to-day.” “Yes,” answered he, “I saw the eye of a good man this morning.”* “I wish to buy a cloth next week,” said one, “and would like to have you go with me, and measure it for me.” “That will be well,” said he, “and I will go.”

While thus conversing with each other, a company of Pandarm beggars came along, dressed in yellow cloths and turbans with strings of beads on their necks, arms, and heads, and bugs slang over their shoulders. The foremost one had a conch shell, which, as he passed by he blew, then they all stopped: part of them went over to the temple, and a part came and stood before us, pressing their hands into their bellies and then turning them up and outward, signifying that they were hungry and wanted charity. “You are a lazy set of fellows,” said he with the long arm; “look at your bellies, we should not judge from them that you were in want.” They were indeed great fat fellows, and looked as if they had just been feasting. “Charity,” said they, “for the sake of Siva.”—Then one gave them a pice, and another a Dutch challee, and another a half pice, &c. but I gave nothing. They looked at me beseechingly, pressing in their bellies with their hands, and turning up their eyes, as if to say that Siva would bless me if I would give them charity. I told them if Siva should call me to account for neglecting them, I could give him a good reason for my refusal. The sound of the

* To first meet a good man on leaving home in the morning, is regarded by the natives a good omen.

shell from the other party over by the temple being heard, they left us and joined them.

When they had gone, the man with the long arm said—"These are very deceitful fellows; I am sorry I gave them a pice." "They do no good, and eat much rice," said another. "There is no wickedness in the land in which they do not have a share," said a third. Then one answered, "But they are connected with our religion, as the dancing girls are with the temples, and notwithstanding their laziness, and wickedness, they should be held sacred. Are we not taught to regard the adulteries and quarrels of Siva and Vishnu only as sacred amusements? You should not therefore speak against the Pandarams; it is enough for the Christians to do it. Besides all of them are not bad men, though they may all be idlers." Then we all rose up, and went on our respective ways. As I walked along I reflected on what I had heard about the character and conduct of these religious beggars and resolved to take every opportunity I could find to observe their conduct and give it to the public through the medium of the Star. As I walked along I met a friend, and went with him to his house, and refreshed myself with a young coconut, and after conversing awhile on various matters, I left him to go to my house. On reaching my gate, I looked back, and saw a Pandaram trotting in haste. He was met by a Christian, who asked him—"Friend, why do you go about in this way?" He answered rather angrily, putting his hand on his stomach, "My belly, my belly."—The Christian replied, "Do you expect to go to heaven by this means?" "I don't know," said he, "this is the way I get my rice; leave me." Then I went to my house.

உதயதாரகையை நடாத்துந் துறையவர்களுக்கு ஐயாவே,

இந்து மதத்தவர்களுக்குள் அனுசரித்து வருமீ வீண்பத்தியை வளர்க்கும் கியம நிடைகனையும் மறுதலிற் சிறு பாலகர்களுக்குத் தானுஞ்சிறித்பைக்கொடுக்கத்தக்கதுமன பழக்கம்பரிசன்களையும் பற்றித் தாரகையிற்குநக்கமாய் அவைக்கக்கிண்சந்த கவனிப்புடன் பிரசாரஞ்செய்கல், அனேகம் பேருக்கு அது நன்மையைப்பயக்குமென்றென் மனத்திற் பல முறையும் எண்ணி வந்ததினால, "கண்காணி" என்ற கையொப்பத்துடன் நான் முறைக்கு முறை ஏழு து இருக்குவ கடிதங்களின் முதலம் இலக்கக் கடிதத்தை இப்பொழுது உங்களிடம் அனுப்புகின்றேன். தமவுண்ணி அத்தைத் தங்கள் மேன்மை பொருந்திய தாரகையின் கண் தடையின்றித் தரும்படி தங்களைத் தண்டனம்பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு
கண்காணி.

கண்காணி, க. இலக்கம்.

வியாபாரிகளையும் பண்டாரங்களையும் பற்றி. வெயில் வழியாய் நெடுந் தூரம் நடந்தினைத்ததனால் ஒரு பிள்ளையார் கோவிலிக்குக் கிட்ட ஆலமர நிழலில் மறு பேருடனே நானும் இருந்து இளைப்பாறினேன். என்னுடனே கூட இருந்தவர்கள் கடைக்கு வியாபார முயற்சியாய்ப் போய்வந்ததினால அவர்கள் தந்தமக்கன்று கிணைத்த ஆதாயத்தைப் பற்றிப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்—நான் இன்றைக்கு ஒரு பெட்டிமாமப்பழம் கொண்டு போய் ஆறு கட்டிப்பிரமபத்திரத்துக்கும் முப்பத்தாறு துவாக்காய்க்கும் மாறிக்கொண்டு வந்தேன். மற்றவன் சொன்னான்—நான் இரண்டு வாழைக்குலை கொண்டு போய் ஆறு பணம் விற்கு ஆறு முழத்திலே ஒரு பருக்கன் புடைவை வாங்கினேன். இங்கே என் கை நனைத்தப் பாருங்கள். நான் இந்நகர் சிலைக்குக் காசுக் கொடுத்துச் சீலையை அளந்து வாங்கினதின் பின், அரை முழத்தை நான் வெட்டிக்கொண்டேனென்று சிலைக்காரர் செட்டியார் சொன்னார். எல்லாரும் இதைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு ஒருவருவொருவாகச் சீலையை அளந்து ஒருவன் தன் கையாலே ஆறரை முழமென்றான். மற்றவனும் அவர் தன் கையாலும் ஆறரை முழம் என்றான். இப்படியே எல்லாரும் அளந்து ஆறரை முழமென்று கண்டு தங்கடங்கள் க்ககையச் சீலை வாங்கினவனுடைய கையோடே வைத்தளவுபிடித்துப் பார்த்த பொழுது, அவனுடைய கையோ இவர்கள் எல்லொருடைய கையிலும் இரண்டங்குலவ் கூட இருந்ததென்று கண்டு ஒருவன் சொன்னது, அது உமக்கு இன்றைக்கு வாய்த்துக்கொண்டது. ஒம் காணும், நான் இன்றைக்குச் சந்தைக்குப் புறப்படுகிற வேளையில் ஒரு அப்பிராணி கண்ணிலே விழித்துக்கொண்டு போனேன். அப்பொழுது வேறொருவன் சொன்னான்—நான் மற்றக்கிழமை ஒரு புடைவை வாங்கவேண்டியிருக்குது, உன்னைக் கொண்டு போய் அவப்பிடித்தெடுக்க கிணக்கிறேன் என்று. ஒம்காணு

ம், அது மெத்த நல்லது நீர் போகிறபோதென்னைக் கூப்பிடும் நானும் வருவேனென்று.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், காவல் புடைவைகள் உடுத்திச் சிரத்தினும், கழுத்தினும், கரத்தினும் உருத்திராவிசம் அணிந்து தோளிலே பையம் போட்டுக்கொண்டொரு கூட்டம் யாசகப்பண்டாரங்கள் வந்தார்கள். அவர்களோடே கூட்டமுன்னே வந்த பண்டாரர் தனது கையில் இருந்த சங்கை ஊதுகையில் எல்லாரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகள். அதன் பிறகு அவர்களிடம் சிலர் கோவிலுக்குப் போகச் சிலர் எங்களுக்கு முன்னே வந்து நின்று கொண்டு தங்கள் வண்டிகளின் கையை வைத்தமத்திப் பசிக்குது பசிக்குது, ஏதாருதல் உங்கள் அருள் கிடைக்கவேணும். உங்கள் சித்தம் எங்கள் பாக்கியமென்றுகள். அப்பொழுது சீலை அளந்த ரை முழம் கூட எடுத்த அந்த நெட்டைக் கையைச் சொன்னான்—கள்ளப்பயல்களே, நீங்கள் எல்லாருஞ்சொம்பறையர் உங்கள் வண்டியைப் பாருங்கள். உங்கள் வண்டியைப் பார்த்து நீங்கள் யாசகரென்று சொல்லக் கூடாதெனப் பண்டாரங்கள் இக்கரனுக்கு வேண்டி ஏதாருதல் தருபுஞ் செய்யுங்களென்று சொல்ல, ஒருவன் ஒரு துட்டும் மற்றொருவன் இரண்டு வெள்ளைச்சல்லியும் வேறொருவன் இரண்டு சல்லியுமாகக் கொடுக்க, நாட்டு அவர்களுக்கொரு சின்னக்காசும் கொடுக்கலலை என்பதை அவர்கள் கண்டு, என்னைப் பார்த்து மன்றமுத் தங்கள் வண்டிகளிலே கையை வைத்தமத்தி ஏதாருதல் எமக்குக் கொடுத்திராலும் இக்கரனுடைய கிரபாகடாட்சம் உமக்குக் கிடைக்கும் என்றுகள். அப்போ நான் உங்களுக்கு யாதொன்று கொடாதற்காக நகரன் எவனை அழைத்ததுக்கீட்டாராகில் அதற்கு நான் நன்மறு மொழி அவருக்குச் சொல்லுவனென்றேன். உடனே சங்குநாதன் கோவிலிலாரம்பிக்க எல்லாரும் எம்மை விட்டுக் கோவிலுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

இப்படியே அவர்கள் அனைவரும் போன பிறகு, புடைவை வாங்கிநெட்டைக் கையன் சொன்னதென்னவெனில், இப்பண்டாரங்கள் எல்லாரும் மகா தந்திரிகள். நான் அவர்களுக்கு ஒரு துட்டிக் கொடுத்துப்போட்டேனென்று துக்கப்படுகிறேன். அப்போ மற்றவன் சொன்னான்—இவர்களில் ஒருவனும் ஒருசல்லிக்கும் நன்மை செய்கிறதில்லை. வண்டி பெருக்கச் சாட்டுகிறதே இவர்கள் மணியமென்றான். வேறொருவன் சொன்னான்—இவர்கள் சேராத பொல்லாப்பொன்றும் பூய்யவே நடக்கிறதில்லை. எந்தெந்த ஆகாயத்திலும் இவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்களென—மற்றவன் சொன்னது சரிதான் காணும் என்ன பொல்லாப்பும் செய்தும் தேவயாடிகள் கோயில்வே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். சிவன், விட்டுணு முசுவிய தேவர்கள் செய்யும் விசாரம முசுவிய ஆகாயியங்களை அவர்களுடைய திருவிளையாட்டு—என்றதுதானே எண்ணி வருகிறோம். ஆகையால் நீ பண்டாரத்துக்குவிரதாய் ஒன்றும் போகாமல் ஏதாருதல் பேச இருக்கிற கிறிஸ்தவர்களுக்கு கிறிஸ்தவியப் பேச. இப்பண்டாரங்களெல்லாருஞ் சோமபேறிகளாய் இருந்தாலும் எல்லாரும் பொல்லாதவர்களல்ல என்றான். உடனே எல்லாரும் ஆலமர நிழலை விட்டெழுமி அவரவரே போய்விட, நானும் என விட்டுக்குப் போகிற வழியில் அந்தப் பண்டாரங்களுடைய ஒழுக்கம் நடை முறையிலுள்ளவர்கள் எவ்வதமென்றினி மேறிட்டமாய் ஆராய்ந்து பார்த்துக் கெட்டியாய் அறிந்து அவர்களைப் பற்றித் தாரகை வழியாய் எழுதவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டுபோகையில், வழியில் ஒரு கிணக்கிணைக் கண்டு அவரோடே கூடிக்கொண்டு அவர் விட்டுக்குப் போனேன். அவர் என்கொரு ஊனநீர் தந்தார். நான் குடித்தின்போய் அவருடனே சிறிது நேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து வெயில்த் தாழ் என விட்டுக்குப் போனேன். போய்ப்படையைத்தந்தமக்கையில் மற்றவளத்திலே ஒரு பண்டாரஞ் சரசரென்றுசுறுக்குப்பண்ணி ஒடுகையில், அவனை ஒரு கிறிஸ்தவன் கண்டு—ஏதுக்குக் கிணக்கிணை—ஏன் காணும் இப்படிபெல்லாவையையிடும்பிறி என்று. உடனே பண்டாரஞ்சற்றே கோவ முகங் காட்டி எனது வண்டி, எனது வண்டி, என்று தன் கையை வண்டியில் வைத்தமத்தினதைக் கிறிஸ்தவன் பார்த்து—ஓய், ஓய், பண்டாரமே ஏன் காணும் வண்டி வழியாக மோட்சத்துக்குப்போகப்போகிறீரா? என்று கேட்டப் பண்டாரமநான் ஒன்றும் அறியேன் காணும், எனக்கு அன்னங்கிடைக்கிறதற்கிதே வழி என்ன கிறிம் போய் வருகிறேன் என்று. நானும் போய் வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுக்குப்போய்விட்டேன்.

POETS' CORNER.

THE LANDING OF THE PILGRIM FATHERS.

[By Mrs. Hemans.]

The breaking waves dash'd high on a stern and rock-bound coast,
And the woods, against a stormy sky, their giant branches tost;
And the heavy night hung dark the hills and waters o'er,
When a band of exiles moor'd their bark on the wild New England shore.
Not as the conqueror comes, they, the true-hearted came;
Not with the roll of the stirring drums, and the trumpet that sings of fame;
Not as the flying come, in silence and in fear:
—They shook the depths of the desert's gloom, with their hymns of lofty cheer.
Amidst the storm they sang, and the stars heard and the sea!
And the sounding aisles of the dim woods rang to the anthem of the free!
The ocean-eagle soar'd from his nest by the white-wave's foam,
And the rocking pines of the forest roar'd—this was their welcome home.
There were men with hoary hair, amidst that pilgrim-band!
Why had they come to wither there away from their childhood's land?
There was woman's fearless eye, lit by her deep love's truth;
There was manhood's brow serenely high, and the fiery heart of youth.
What sought they thus afar?—Bright jewels of the mine?
The wealth of seas, the spoils of war?—they sought a faith's pure shrine!
Aye, call it holy ground, the soil where first they trod!
They have left unstain'd what there they found—freedom to worship God.

MATERNAL DECISION.

[By Rev. John Todd.]

It is not difficult to be decided, were this all; but to be decided and firm while the feelings and voice are as soft as the lute is difficult. Your child has no judgment. Many times every week, and sometimes every day, he must be denied, and his wishes and will be made to submit to yours. When he is well, you must of necessity be constantly thwarting his inclinations, forbidding him, or commanding him; and when he is sick, you must force him, and stand further than ever aloof from indulgence. Even when you feel that he is on the bed of death, you must control him, govern him, command him and see that he obeys! Your own decision, energy, and firmness must never waive for a moment in his presence. While a mother's heart pleads for indulgence, you must have a resolution which will lead you to do your duty, even while the heart bleeds and the eyes weep. That noble mother who held her child while his leg was amputated, and did it with a firmness which he dared not resist, and with a tenderness that made him feel that she did it for his good, who does not admire? These two qualities, decision and mildness, are seldom found in man. He is either too stern, or too lenient. But the mother, she can possess them both, and have them both in exercise at the same moment. She must, however, have the aid of heaven. She must seek it in prayer, at the foot of the throne, and there she will find it.

I could point you to a son who cherishes the memory of his mother, as something inexpressibly dear and sacred. She was a widow, and he her only son. When a young man he said or did something in the presence of his sister and a cousin, both young ladies, highly improper. His mother told him of his fault, mildly and kindly, and requested him to make an apology to the girls. This he declined; she insisted upon it and even laid her commands. He refused. She next requested him to go with her into his chamber in the third story. He complied. She then very coolly took the key and told him she should lock up the door, and he would neither see her face, or receive food, till he submitted.

The next day she called at the door of the prisoner. "My son, are you ready to comply with my request?" "No mother."

The second day the same question was asked, and the same answer received.

The third day she went to the door and said "James, you think by holding out thus, your mother will yield and come to your terms; but you do not know her. I am in the path of duty, and I shall not yield till the timbers of this house decay and fall, should I live so long."

That evening he would have sent a message to his mother, but he had no messenger. On the fourth day, he promised to do whatever she required. She opened the door, and her pale, sickly-looking boy embraced her with tears, asking her pardon, and submitted to her requisition. He has since been seen to shed tears of gratitude over that decision and faithfulness, and to assert with the utmost confidence, that it was this firmness in his widowed mother, that saved him from irrevocable ruin.

WONDERS OF PHILOSOPHY.

The Polyopus, like the fabled hydra, receives new life from the knife which is lifted to destroy it.—There are four thousand and forty one muscles in a caterpillar.—Hook discovered fourteen thousand mirrors in the eyes of a drone.—To effect the respiration of a carp, thirteen thousand three hundred arteries, vessels, veins, bones, &c. are necessary.—The body of every spider contains four little masses pierced with a multitude of imperceptible holes, each hole permitting the passage of a single thread; all the threads to the amount of a thousand to each mass, join together when they come out and make the single thread with which the spider spins its web, so that what we call a spider's thread consists of more than four thousand united. LEWENHOCK by means of microscopes, observed spiders no bigger than a grain of sand, which spun thread so fine that it took four thousand of them to equal in magnitude a single hair.

THE GASTRIC JUICE.

Professor SILLIMAN of Yale College in a lecture, stated that the gastric juice, which is the great agent of digestion, would pour in the stomach when any food

or other substance was placed there. This juice, he said, was easily taken from the stomach, and he had a bottle of it. The liquid was at the present time apparently as pure as it was ten years ago. It had the peculiar property of self-preservation, or of resisting putrefaction. It would, if warmed to blood heat, dissolve meat in a wine-glass. He said he had never come to any satisfactory conclusions as to its character, from his attempts in analyzing it; and he had sent a portion of it to one of the most learned and skilful chemists of Europe; but he was able to throw but very little light on the subject. But Professor Silliman said he did know, that it had no affinity with alcohol, and that they were in their nature and attributes totally diverse and possessed counteracting qualities.

Errata—In the Notice of Books on Sale in our last No. by some disarrangement of the type the prices of Phrase Book, Tamil Proverbs, and English and Tamil Dictionary were published erroneously. For the true price, see the Notice of the same in No. 1.

பங்குனி மாதம்.

சாதிமீ. பங்குனி மீ. மக ச தி மூதல் கிந்திரைமீ. ம தி வரை.

E. Date.	திருக்குறள்	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.					
12	க	செ	மூ	காசி	அ	அ111	வி	சுஎ111	கவு	அ111	
13	உ	பு	பு	நகா	ந	ச11	வ	சுக111	கா	ச1	
14	ந	வி	உ	நகா11	த	11	ப	நகா11	ப	11	
15	ச	வெ	தி	நகா1	து	நகா1	சி	நக	கவு	உஎ	
16	ரு	ச	அ	நரு	தி	நகா	சி	உஅ1	கா	உகா	
17	சு	ரா	ச	நகா1	*	நகா	சா	உகா	வி	உகா11	
18	எ	தி	பு	சம11	*	நகா	சு	உச1	சது	உஅ1	
19	அ	செ	உ	சச111	பி	கா	சு	உக111	திமி	நய11	
20	க	பு	ரே	மூ1	பி	உ11	பி	உச	ப	உ11	
21	ய	வ	அ	நகா11	து	எ	மா	உச111	கவு	எ	
22	மக	வெ	பர	கா	தி	யச111	வை	உகா	கா	மக11	
23	மஉ	ச	பர	உ11	ச	யக111	வி	உஎ	வி	யக111	
24	மக	ரா	கா	க	ப	உஉ	பி	உஅ11	பா	உஉ	
25	யச	தி	ரோ	மரு	ஷ	உகா11	ஆ	உச11	தை	உகா11	
26	மரு	செ	மி	உய	வ	நய	சவு	உகா11	வ	நய1	
27	மகா	பு	தி	உச	அ	நக11	சோ	உகா	வி	உ11	
28	மஎ	வ	பு	உஎ1	ச	நக111	அ	உஎ	பா	ந1	
29	மய	வெ	நு	உகா	த	நக111	சு	உச111	தை	ந111	
30	மக	ச	ஆ	உகா1	சு	நக111	தி	உக	வ	ந1	
31	உய	ரா	ம	உஅ11	து	நய	சு	யகா	ப	ச1	
APRIL											
1	உச	தி	பு	உஎ	தி	உக11	க	மக1	தை	உகா11	
2	உஉ	செ	உ	உச11	ச	உஉ1	வி	நு	வ	உஉ1	
3	உக	பு	அ	உகா1	0	மஎ1	வி	நக1	ப	மஎ1	
4	உச	வி	சி	மஎ11	பி	மக111	அ	சக111	ச	யச111	
5	உரு	வெ	சு	மக11	து	நக111	வ	நகா	கர	நு111	
6	உகா	ச	வி	கா11	*	நகா	சி	உஅ1	ப	உஎ	
7	உஎ	ரா	அ	நு11	ப	சஅ1	வி	உய111	கவு	உச1	
8	உஅ	தி	கே	ச111	ஷ	சக1	வ	மக111	கா	மரு111	
9	உகா	செ	பு	நகா111	வ	நக111	ப	கா111	வி	யக11	
10	நக	பு	உ	நகா11	அ	நகா	ச111	கி	நகா11	பா	கா111

விபா முக்கிழமைச் சங்கிராந்தி நாடி, க. வினாடி, சய. வ மேடரவி.

CONTENTS.

Beschi's Spiritual Instruction	41	Baptisms at Chicacole	-	45
Cural—Christian Poetry	42	Proceedings of the brahmins at Bombay	-	ib.
Pancha-Tantra-Katei	-	More difficulties among the brahmins	-	ib.
Maternal decision	43, 48	Roman Catholic unity	-	ib.
Wonders of Philosophy	43, 48	The Observer, No. 1.	46, 47	
The Gastric juice	43, 48	Poetry—The landing of the Brahmin converts to Christianity	ib.	48